

DÖBRENTAI KORNÉL
A tenger érted jön

*Ne hidd, létezik végbúcsú a tengertől,
 tettei, abbamarad s kezdi előlről,
 tonnás hullámokat gördítve robotol,
 vagy ékíti testét megejtő habfodor,
 tükrén szelíd s kegyetlen erő áramol,
 lét-szomjadra gyötrető sóval válaszol,
 szemlélni ígéretes, csak távolabbról:
 míg nyájas arcán nem sejlik át a rabló.*

*Mikor a horizontra felmoccan a nap,
 feltámadás fogamzik égisze alatt,
 a hajnal volt némelyeknek végétélet,
 bitófákkal kicövekelt hurok-érett,
 utolsó lélegzet elszakadt a földről –,
 éj-démont űző, rőt irhájú virradat
 a zsigereid közt szívedig matat,
 víz, fény, ég, önfeledten azúrt özönlő,
 mítoszba bújtat, elevenné öltöztet,
 gondolatokkal barázdálja fel agyad
 onnan is serkenhet Angyali üdvözlét,
 palástod mennyből tépett, szánandó kacat,
 varázsköpenyt hord rabruhás illúzió,
 s támadhat szilaj ár, fenékgig lehúzó,
 némává dúlt füledbe súgja a tenger:
 süllyedtedben mélységesebb vagy, mi elnyel,
 nomád szabadságodhoz éppen annyi kell,
 ne szembesülj, hogyan készül a parizer,
 korlátlan úr vagy, ha többé nem marasztal,
 ocsmány-titkú, bús zátony: földi boncasztal.*

*Utolsó Ítélet előtti pillanat,
 amikor torkodba horgas horog akad,
 örvénybe zuhantál, nem magadtól tetted,*

*puffadsz, mállasz, életeid csontig vedled,
 rozsdáll emlékeid láncolata, szakad,
 tengsz egy úrközi híd üres íve alatt.
 Teremtő Isten kiábrándulva retteg,
 féli okát, mit, kit, miért teremtett.*

*Cápa tűnik föl, lényeged nem is látja,
 feketén magaslik farkvitorlája,
 tárt pofájában gerincroppantó fogsor,
 villan léttajték-dörzsölte üde foncsor,
 falni mohó, nagydarab étvágy az egész,
 tolulnak farvizén elektromos ráják,
 és ha még élsz, végzetes áramuk átjár,
 kihalásod elegáns ábrándja elvész,
 és mégis, bár megbénítják a szívedet,
 vergődésed kietlen csúcsán érezed,
 mint csírázik hullámsírban az öröklét.
 Bár nem dönthetsz, hol s mikor nyel el a sötét,
 magad körül tudod az óvó méhlepényt,
 plankton-kirajzásban őrzi az ősreményt.*

*Nincsen obulus szememen, mégis látom,
 felém evez, tengert hág ladikos Kháron,
 lapátol, veríték veri ki, ide tart,
 elkékül, mint kibe a kígyó belemart,
 se korbács, se parancs, önkéntes gályarab,
 visszatérnie mindig egyedül szabad,
 tehetetlenül nézem, érkezését várom,
 látomás, csak késik, hogy valóra váljon.*

*S mikor egy távoli szárazföldi kertben,
 hol paradicsomaid pirulnak telten,
 hozzájuk hajolsz, akkor lerogyni rendel,
 nem emelkedsz fel már, érted jött a tenger.*

2013. Hvar sziget, Jelsa, Horvátország